

Jens Henrik Jensen

De hondenmoorden

Oxen 1

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het was alsof de hond zijn nek had gestrekt in een wanhopige poging om de allerlaatste geur van zijn leven op te snuiven. Tevergeefs. Zijn snuit had de amandelbloesem boven zijn kop niet kunnen bereiken.

In het zwakke licht van de dageraad weerspiegelde het besef in de doffe ogen. Het was al geruime tijd voorbij. Zijn gewicht had de strop rond zijn nek uren geleden al strakgetrokken.

Nu zwaaide het logge lijf van de hond zachtjes heen en weer in de harde Andalusische februariwind die vanaf het meer Embalse del Guadalteba-Guadalhorce waaide. Een wolk bloemen die van de takken werd gerukt, wervelde rond als sneeuwvlokken met een roze glans.

Een kroonblad landde zachtjes op de tong van de hond – een genadedekus die veel te laat kwam.

Het licht drong langzamerhand tussen de deinende amandelbloesems door, waardoor de lichtbruine tekeningen in de vacht zichtbaar werden. Het was een grote hond, een rottweiler. Een reu.

Verder naar boven op de heuvel, achter de amandelbomen en een enclave met hoge pijnbomen, lag een verzameling witte gebouwen. Op een bord bij een hek van gebogen smeedijzer aan het eind van de grindweg stond FINCA FREDERIKSEN.

De oorspronkelijke bewoners – daar waren er nog steeds een paar van ondanks de invasie van kapitaalkrachtige buitenlanders – herinnerden zich de *finca*, de woning met het fantastische uitzicht, onder de oorspronkelijke naam 'Finca Fernandez'. De nieuwe naam, 'Frederiksen', was waarschijnlijk Zweeds of Noors of Duits – of Deens. In elk geval waren de nieuwe bewoners, die nu vier tot vijf jaar bij het meer woonden, uit het noorden afkomstig. In feite deed het er niet zoveel toe waar ze vandaan kwamen. De naamsverandering werd als respectloos beschouwd en niemand wilde iets met hen te maken hebben. De vreemdelingen, rijken, waren er gewoon, omringd door hun hoge omheining, en als zodanig droegen ze op

geen enkele manier bij aan de dorpsgemeenschap.

Vlak na middernacht was Hannibal Frederiksen, de eigenaar van de finca, naar buiten gegaan om zijn hond te roepen. Die kwam echter niet. Het was de eerste keer dat Señor niet binnenkwam na zijn gebruikelijke avondrondje. Dat feit had hem verontrust.

Toen hij na een onrustige nacht de volgende ochtend om een uur of zeven wakker werd, kleepte hij zich zachtjes aan om zijn vrouw niet wakker te maken en ging hij opnieuw naar buiten om te zoeken en te roepen.

Toen hij na een halfuur een van de laatste rijen amandelbomen bij de oever van het meer bereikte, begreep hij waarom Señor niet was thuisgekomen.

De aanblik verlamde hem.

2

De reflexmatige radarbewegingen deden aan een gewone dief denken. Hij trok zijn capuchon over zijn pet en keek om zich heen. Naar rechts, naar links, achter zich en weer voor zich. Daarna klom hij met speels gemak over de hoge draadomheining terwijl de witte samojeed gehoorzaam in de diepe schaduw bij de muur ging liggen en zich bijna onzichtbaar maakte.

Hij sprong en landde soepel op zijn voeten. Minder soepel dan vroeger, constateerde hij, maar toch bijna volledig in balans. Hij liep over het vertrouwde terrein naar de dichtstbijzijnde container, waar hij zijn zelfgemaakte speciale handvat op de driehoekige stompe ijzeren stang zette, het handvat naar links draaide en het zware deksel opende.

De eerste keer was het een kwellende ervaring geweest. Letterlijk een grensoverschrijdende indringing. Mentaal gezien een reis in de vernering die hem een paar seconden had verlamd. De nederlaag kroop als een parasiet onder zijn huid en bleef daar nog een paar weken knagen.

Inmiddels was dat gevoel verdwenen. Hij had maar één motto: als je honger hebt, dan moet je eten.

Hij kroop over de gênante drempel van de verzorgingsstaat de container in, waar de overvloed als een goudschat op hem wachtte. De eerste container bevatte groenten.

Hij knipte zijn zaklamp aan en begon te zoeken. Zijn rondtasten wekte altijd herinneringen aan het winkelen in een supermarkt op een drukke zaterdagochtend te midden van luidruchtige gezinnen met kinderen. Nu deed hij dat weer, maar dan zonder winkelwagentje en zonder zijn eigen kind in het klapstoeltje. Het was een puur impulsieve keuze.

Augurken? Waarom niet. Tomaten? Ja... Kroppen sla? Schitterend. Uien? Oké. En natuurlijk aardappelen.

Het verdween allemaal in zijn rugzak. Het laatste was een bakje

champignons van de volle grond die drie dagen over datum waren.

Hij kroop weer naar buiten, opende de volgende container en sprong de diepte in. Vleesproducten voor vernietiging. De houdbaarheidsdatum was allang verstreken, maar dat kon hem niet schelen. Je moest gewoon heel voorzichtig zijn met vlees. Hij pakte de producten en bekeek ze in het schijnsel van de lichtkegel, draaide zijn duim omhoog – of naar beneden. Morgenavond at hij gehakte biefstuk. Met zachte uien.

Hij stal en at met genoeg waar geen andere Deen zijn tanden in zou zetten. Dat al die producten één, twee of drie dagen over datum waren, werd onder meer veroorzaakt door het feit dat het merendeel van zijn landgenoten de gewoonte had om de achterste of nieuwste producten uit de schappen te pakken, in plaats van de producten die vooraan lagen en waarvan de houdbaarheid het kortst was. Op die bijzondere eenvoudige manier droeg iedereen bij aan de afvalbergen met etenswaren. Daarom was zijn misdaad niet crimineel.

Hij stopte een pond gehakt in zijn rugzak. Hij was een professionele vuilnisbaketer geworden.

Het was een uitdrukking van de jeugd – vuilnisbaketer. Hij was op het idee gekomen nadat hij had geluisterd naar twee jongens die bij een bushalte met elkaar stonden te praten. Dat leidde hem naar een homepage en vervolgens naar een Facebook-groep, waar jongeren elkaar advies gaven en goede plekken aanraadden om voedsel te zoeken. Daarom was hij nu hier, op de binnenplaats van een discountsupermarkt in de wijk Noordwest in Kopenhagen.

En het was nodig. Het laatste geld op zijn bankrekening was al heel lang geleden uitgegeven. De huur had hij de afgelopen maanden betaald met het verzamelen van flessen en met het helpen van die eikel van een verhuurder met een paar noodzakelijke reparaties aan het bouwvallige gebouw.

Zijn routine was altijd hetzelfde. Elke dag bij het invallen van de duisternis begon het eeuwige zoeken langs de bekende routes. Deze dag, die snel was gegaan, had hem bijna honderd kronen aan statiegeld opgeleverd. Op de plekken waar de alcoholisten bij elkaar kwamen: hij liep van Utterslev Mose naar begraafplaats Bispebjerg en via het Fælledpark en Sortedams Sø naar Nordhavn. Hij kende zijn pappenheimers en liep langs parkbanken en parkeergarages en bushalteshokjes. In de beschutting van de duisternis. Fles na fles. Kroon na kroon.

Hij sprong uit de container en wilde net aan de derde in de rij beginnen om een doos eieren of een stuk kaas te bemachtigen toen iemand tegen hem schreeuwde: ‘Hé, smerige klootzak! Waar denk jij dat je verdomme mee bezig bent?’

Twee silhouetten doemden op bij de verste container. Een korte brede en een lange slungelige. Hij had ze niet over het hek horen klimmen.

‘Hé! Ben je je tong verloren? Of gewoon stom? Dit is ons terrein. Donder op, of je krijgt een pak slaag, miezerige klootzak, dakloze...’

De man met het brede silhouet hief een dreigende vuist.

Zijn capuchon moest naar beneden gegleden zijn toen hij uit de container sprong, want nu zei de brede man op suikerzoete toon: ‘Jezus... Heb je een paardenstaart? Je bent een klein ponytrutje. Ik heb er altijd van gedroomd om een klein ponytrutje te neuken terwijl ik haar paardenstaart vastgrijp.’

Hij bleef een moment besluiteloos staan. De stem schreeuwde schel om het hardst met de stem in zijn hoofd terwijl hij voelde dat hij zijn spieren aanspande.

‘Kom dan hier, kleine pony,’ zei de brede man zoetsappig.

‘Laat hem gaan,’ mompelde de slungelige vent zachtjes tegen zijn kameraad, waarna hij het geluidsniveau opvoerde: ‘Hé, klootzak! Begrijp je wat we zeggen? Wij zijn hier de baas. Voor de laatste keer – donder op, *fucking motherfucker!*’

De beslissing was genomen. Hij trok zijn capuchon omhoog, gooide de rugzak over zijn schouder en kromp onderdanig ineen.

‘Oké, sorry... Ik ben al weg.’

De korte brede man wist van geen ophouden.

‘Hoorde ik je sorry zeggen, pony?’

‘Sorry. Het spijt me.’

Als een bange hond sloop hij in een boog om de twee dreigende gestalten heen, pakte het hek vast, klom omhoog en liet zich aan de andere kant naar beneden vallen.

Met een eenvoudig fluitje riep hij zijn hond en verdween in de duisternis.

Mompelend prees hij zichzelf terwijl hij met zijn hond naast zich de stoep op stapte en op weg naar huis ging. Alleen al het feit dat hij in staat was geweest om op basis van een koele overweging een beslissing te nemen was een overwinning.

‘Wat zeg jij ervan, Whitey? Was dat niet goed? Ze waren bovendien

ontzettend provocerend, nietwaar? Je had ze moeten horen. Twee van die snotneuzen.'

De hond luisterde. En knikte.

Zijn voordeur, die in de duisternis van de kelderhals lag, was met een paar planken en spijkers aan het kozijn vastgespijkerd. Zo was het ook geweest toen hij hier kwam wonen in zijn deftige domicilie, wat een eeuwigheid geleden leek.

Hij ging naar binnen en nam de achtertrap.

De deur sleepte over de ruwe betonnen vloer en hij had kracht nodig om hem open te krijgen. Hij liep de achtergang in en keek naar de voortdurend groeiende stapel reclamefolders en weekkranten.

Lang geleden, in een andere tijd, in een andere hal, had hij zijn post in stapeltjes gesorteerd. In het begin had hij alles zelfs geopend...

Hij kon zich niet goed herinneren wanneer hij ermee was gestopt zijn brieven te openen. Een verschil had hij niet gemerkt. Hij had nooit brieven gemist. Op het huidige adres had hij er nog nooit een gehad, om de eenvoudige reden dat hij de samenleving niet had geïnformeerd dat hij was verhuisd.

'Naar binnen, Whitey.'

De hond gehoorzaamde gewillig, liep via de geopende deur naar binnen, sprong op de bank en ging met een vermoeide zucht liggen.

Hij leegde de rugzak in het krappe keukentje en trok zijn kleding op weg naar de kamer uit, eerst zijn jas, daarna zijn trui. Daarna schopte hij zijn wandelschoenen in een hoek en liet zich op de bank vallen naast Mr. White, zoals zijn kameraad heette. Als het kleine 'Mr.' eraan werd toegevoegd, gaf dat zijn verzoeken of gesprekken een zweem van ouderwetse beleefdheid en wederzijds respect. Whitey was de nogal informele tegenpool, maar het kon ook gewoon het prozaïsche White zijn.

Het was een waardevolle avond geweest die helaas deels was verpest door de twee agressieve sukkels die hem ervan hadden weerhouden om naar eieren en kaas te zoeken.

Hij deed de televisie aan, zapte langs de zenders en stopte bij een programma op Animal Planet, waar een zwerm gieren een kadaver in de Serengeti had veroverd.

Straks zou hij naar de keuken gaan om een dubbele boterham met leverpastei voor hen te smeren.

Hij staaarde nog een paar minuten naar het Afrikaanse drama tot zijn concentratie verdween en zijn blik naar de gebruikelijke plek op de vuilwitte muur afdwaalde, waar hij met twee spelden een krantenknipsel had opgehangen. De kop en de inleiding kende hij uit zijn hoofd.

Het knipsel hing daar al heel, heel lang, maar hij dacht er nog steeds over na. Kon dat een oplossing zijn?

Zou het tot zijn dood of tot zijn redding leiden? Of zou hij op een genadige plek daartussenin belanden?

3

Het zware smeedijzeren hek van Finca Frederiksen schoof automatisch opzij toen Hannibal Frederiksen op de afstandsbediening drukte. Hij sloeg af naar links, trapte het gaspedaal in en begon de bergweg af te rijden.

Onder normale omstandigheden zou hij genieten van het rijden. De krachtige motor van de antracietkleurige Mercedes CLS350 gehoorzaamde gewillig en de automatische versnelling reageerde traploos terwijl hij over het lange, rechte stuk voor de eerste bocht naar beneden reed.

Links van hem zag hij hoe de bloemenzee het meer ontmoette. Door een plotselinge ingeving remde hij en stopte aan de kant van de weg.

Sinds een paar dagen konden ze van de amandelbomen genieten. Het was inmiddels het vijfde jaar dat deze aanblik hem vergund was. Er kwamen mensen uit de hele wereld naar verschillende delen van Spanje vanwege de hemelse schoonheid van deze bomen. Zijn eigen amandelbosje aan het eind van het stuk grond, bij de oever van de Embalse del Guadalteba-Guadalhorce, versmolt met het glinsterende wateroppervlak dat door het windstille weer spiegelglad was.

Er liep een koude rilling over zijn rug.

Het bloementapijt verborg een geheim. Er waren inmiddels twee weken verstreken. Hij had zijn vrouw niet verteld wat hij die ochtend ver weg tussen de amandelbomen had aangetroffen. Ze was niet sterk genoeg om dat te weten.

De vraag was helaas of hij zelf zo langzamerhand nog wel sterk genoeg was. Alles wat er hieraan voorafgaand was gebeurd... En Señor die in de wind wiegde... Hij had sindsdien aan niets anders meer gedacht. Was hij nog maar geweest zoals in zijn jonge jaren. Daadkrachtig, scherp en genadeloos. Nu kwelde de kwestie hem zo hevig dat hij bijna niet helder kon denken.

Hij reed de weg weer op en gaf gas. Juist vanwege die vervloekte angst

en besluiteloosheid was hij deze ochtend op weg naar de luchthaven in Málaga om zijn gast op te halen. Ze zouden bespreken wat hem dag en nacht wakker had gehouden.

Bij de uitstekende rots en de scherpe bocht naar rechts remde hij flink. Daarna wachtte een lang stuk met haarspeldbochten tot aan de bodem van het dal. Hij hield niet van de scherpe bochten en reed altijd langzaam naar beneden. Hij vond het prettiger om over rechte trajecten met overzicht te rijden. Wordt dat mede veroorzaakt door het feit dat hij oud en voorzichtig was geworden?

Hij was één moment in gedachten verzonken over zijn verdwenen jeugd toen hij de schok in de eerste haarspeldbocht voelde. Hij schrok van de knal en het knerpemde geluid achter hem, en van de schok waardoor de veiligheidsgordel op slot ging en strak over zijn borstkas getrokken werd.

Hij keek angstig in de achteruitkijkspiegel. Het was een kleine rode auto. De chauffeur was de controle over zijn voertuig blijkbaar kwijtgeraakt en was tegen hem aan gebotst. Dat mocht zijn verzekering betalen. Hij remde en had genoeg tegenwoordigheid van geest om zijn richtingaanwijzer aan te zetten. Verderop was een stuk met gras begroeide berm, daar konden ze regelen...

Er klonk een nieuwe knal en hij werd opnieuw in de gordel gedrukt. Wat gebeurde er in godsnaam?

Hij voelde dat zijn knie onbeheersbaar trilde terwijl zijn handen het stuur krampachtig omklemden. De auto slipte een beetje, maar hij kreeg hem weer onder controle.

Het gebeurde met opzet. De rode auto botste met opzet tegen hem aan. Hij moest hier weg.

Met zijn ogen strak op de weg gericht gaf hij plankgas op het rechte stuk naar de volgende bocht. Zijn hart bonkte zo hevig dat hij het in zijn hele lichaam voelde. Hij keek op. Hij had afstand gewonnen, maar moest hard remmen voor de bocht. De auto slingerde. Toch kwam hij de bocht goed in.

Seconden later zat de kleine rode auto opnieuw achter hem en botste die voor de derde keer tegen hem aan. De bergwand en de afrastering draaiden voor zijn ogen. Hij kreeg een beetje lucht op het rechte stuk, maar had veel te veel snelheid voor de volgende bocht. De voorwielen raakten de binnenberm voordat hij de zware auto kon afremmen. Hij zag vluchtig iets roods in zijn zijspiegel. Daarna klonk opnieuw

een knal en de gordel knelde tegen zijn borstkas. Zijn knokkels waren spierwit. Heel wonderlijk om dat op dit moment te zien.

De kleine rode auto naderde opnieuw. Deze keer botste hij tegen de zijkant, waardoor de zware Mercedes uit koers raakte.

Hij proefde bloed in zijn mond. Had hij zijn lip kapotgebeten? Hij vocht om op de weg te blijven, precies op het moment dat hij weer geramd werd. De middenstreep verdween uit zijn gezichtsveld. Hij draaide hard aan het stuur, eerst naar links, daarna naar rechts. Hij had de auto niet meer onder controle. Hij slipte. Naar links. Verder. Naar de witte afrastering.

De knal bereikte zijn bewustzijn niet echt. Hij zweefde in zijn Mercedes door het niets. Gewichtloos. Zonder verbinding met de aarde. Het stuur voelde zo licht als een pluisje. De blauwe hemel vulde de hele voorruit. Hij zweefde verder, maar zijn lichaam bevroor tot ijs.

De chauffeur van de kleine rode auto remde hard en gooide zich bijna uit zijn auto, net op tijd om de grote Mercedes langs de bergwand naar beneden te zien verdwijnen. Hij maakte enorme salto mortales tegen de rotsen en ploegde door een stukje bos voordat hij uiteindelijk tot stilstand kwam op een plateau, een eind boven de bodem van het dal.

Er volgden geen explosie en geen vlammen zoals in films. Toen de stofwolken waren gaan liggen, lag het autowrak doodstil als een donkere, verwrongen hoop in de diepte.

De chauffeur ging weer in de rode auto zitten en reed rustig door de volgende haarspeldbocht.

Op dat moment was de geëmigreerde Deen Hannibal Frederiksen al lang dood. Zijn nek was met een klap gebroken op het moment dat de antracietkleurige Mercedes het eerste rotsuitsteeksel raakte.

4

Het voorjaar was misleidend. Hij voelde zich opgelicht. Het landschap aan de andere kant van het vieze raam van de trein was opvallend bruin en kaal.

Hij zat gespannen op zijn zitplaats met zijn oude legergroene pet helemaal over zijn voorhoofd getrokken. Mr. White lag opletend tussen zijn benen. Ze voelden zich allebei in een hoek gedrongen door alle vrolijke passagiers die een onverwoestbaar humeur leken te hebben, alsof het treinstel hen naar een nieuwe en lichtere tijd vervoerde.

Degenen die in Hadsten en Langå in feeststemming waren ingestapt, waren in Randers weer uitgestapt. In Hobro stapten nieuwe passagiers in en in Arden was het een hele groep geweest, die stommelend aan boord stapte met hun rode vlaggen en rammelende plastic tassen.

Het was 1 mei. Dus was het voorjaar. En het was de internationale strijddag van de arbeidersklasse.

Nu daagt het in het oosten, het licht schijnt overal... Próóst... en schijnt aan alles!

Hij vroeg zich af waarvoor ze streden. Afgezien van het vinden van werk. Waren er nog eerlijke arbeiders in Denemarken? Was de hele reutemeteut niet uitbesteed aan landen met goedkope arbeidskrachten in Azië?

... gaat prijken, met ongekende pracht. Hij zag alleen geen verweerde gezichten en eeltige knuisten toen hij heimelijk om zich heen keek. Geen ridders van de arbeidersklasse. Alleen lauwe, goedkope biertjes tussen kleine stompe vingers, ronde wangen en dikke konten in spijkerbroeken.

Hij vroeg zich af waar ze naartoe gingen. Waarschijnlijk Aalborg...

Mr. White ging staan toen een aangeschoten man van middelbare leeftijd op zijn staart trapte, maar toen hij besepte wat er aan de hand was ging hij weer tussen zijn benen liggen. De hond voelde zich mis-

schien wel veilig, maar hij voelde zich niet op zijn gemak. Er waren te veel mensen om hem heen.

Hij wierp een steelse blik op de dienstregeling in zijn hand. Hij moest er bij het volgende station uit. De stem in de luidspreker zou hem te hulp komen en het volgende station aankondigen, zodat hij wist dat hij moest uitstappen. Daar zou de toekomst beginnen. Misleitend voorjaar of niet.

Hij leunde naar achteren op zijn stoel en probeerde te doen alsof de andere passagiers niet bestonden. Hij wilde in zichzelf wegzinken, verder en verder naar binnen, en onzichtbaar worden...

Hij voelde een natte tong tegen zijn handpalm; het was Mr. White die bevestiging wilde. Zijn buddy die hem trouw volgde zonder iets anders van hem te eisen dan acceptatie.

Hij was wit. Daarom heette hij White. En was een reu. Daarom was zijn volledige naam Mr. White. Een simpele logica. Hoewel hij die niet in zijn eigen leven kon vinden, kon hij haar in elk geval symboliseren in zijn vriendschap met de samojeed.

Zijn gedachten werden onderbroken door een serie rammelende flessenhalzen en een dikzak met een rood, bezweet gezicht die achter zijn rugleuning de eed van de musketiers brulde: 'Próóst!'

Plotseling klonk de bevrijdende boodschap: 'Het volgende station is Skörping, we zijn bijna in Skörping, aan de rechterkant uitstappen graag.'

Het leek een eeuwigheid te duren voordat de trein eindelijk stilstond en de deuren opengingen. Mr. White was met één sprong op het perron en trok hem mee. Hij gooide zijn rugzak en het lange plastic foedraal over zijn rug en keek naar de bakstenen muur van het station.

Pas toen de achterkant van de trein steeds kleiner werd en de laatste passagier het perron had verlaten, trok hij Mr. White met zich mee naar de andere kant van het station.

Hier bevond zich een groot, pastelgeel gebouw. CULTUURBUREAU, stond er op een bord. Hadden ze zoveel cultuur in Skörping dat ze er een heel gebouw mee konden vullen? Hij had geen flauw idee. Hij was maar een paar keer eerder door het stadje gereden.

Op het moment dat ze rechts afsloegen naar de asfaltweg, de spoorbaan overstaken en naar het stadje begonnen te lopen, begon het te regenen.

Het ging harder regenen. Hij bleef staan, haalde zijn oude regenjack

tevoorschijn en trok dat aan. Hij had het jack gebruikt tijdens zijn talloze flesseninzameltochten en er zaten slijtgaten op enkele plekken. Daarna liep hij verder en sloeg even later af naar het fietspad in de richting van het kleine plaatsje Rebild, dat een paar kilometer verderop lag.

Zijn hoofd was leeg terwijl hij in de stromende regen liep. Hij was alleen bezig met arriveren. Dat was de enthousiaste Mr. White ook. Heel even kwam de gedachte aan het krantenknipsel bij hem op. Het zou beslist nog een hele tijd aan de muur in de vochtige kelderkamer blijven hangen. Tot de dag waarop een ander de zware deur openschoof en zich neerlegde bij de situatie.

De Rentemestervej had hij voor altijd achter zich gelaten.

Het krantenknipsel had hem op het idee gebracht. Dat het Skørping was geworden, kwam waarschijnlijk alleen door het feit dat je er met de trein kon komen. Kopenhagen-Skørping, een rechtstreekse tour de force. Bovendien had het gebied meer voordelen waarmee hij in het verleden al had kennisgemaakt.

Niemand wist dat hij zijn oude wereld had verlaten. Aan wie moest hij dat ook vertellen? Behalve misschien aan L.T. Fritsen. Hij had zijn plan aan hem verteld toen ze na het werk in Fritsens kleine garage op Amager een keer met elkaar hadden gepraat. Het idee om te vertrekken... Maar dat was bijna een jaar geleden. Ze waren vrienden, maar liepen elkaars deur niet plat.

Hij keek op. Het wolkendek was zwaar en blauwzwart zonder één enkele opening. Het zou lang blijven stortregenen. Misschien wel de rest van de dag.

Ze naderden Rebild snel. Het was net een geforceerde mars. Ze haastten zich langs het grote parkeerterrein aan de voet van Rebild Bakker, het met heide begroeide heuvellandschap waar elk jaar op 4 juli, de Amerikaanse onafhankelijkheidsdag, het Rebild-festival voor Deens-Amerikanen werd gehouden.

Er stonden geen auto's en er was geen levende ziel te bekennen in de regen. Perfect. Ze lieten het plaatsnaambord achter zich en begonnen aan de laatste, lange etappe van hun reis. Ze liepen nu in de richting van de grote bossen, waar stropers, rovers en ander gespuis eeuwenlang hun verblijfplaats hadden gehad. Het waren zo'n dertig bossen, allemaal met een eigen naam, die samen het grootste bosgebied van Denemarken vormden, het enorme Rold Skov.

5

De herdershond gromde met ontblote tanden dreigend naar de in het zwart geklede gedaante die hem in de kennel had verrast. Nu maakte hij zich breed en zijn haren stonden rechtovereind van pure schrik, wat hem absoluut niet minder gevaarlijk maakte. Daarna begon hij te blaffen.

De gedaante was een gedrongen man. Hij deed een paar snelle passen naar voren, draaide zich plotseling om en begon te rennen. Daardoor viel de hond aan. De man draaide zich om en wachtte de hond op.

De herdershond sprong naar zijn linkerarm, die hij beschermend voor zich hield. De kaken van de hond sloten zich hard rond de gestoffeerde onderarm.

De man sloeg zijn vrije rechterarm in een ijzeren greep rond de nek van de hond en trok de hond met één bliksemsnelle beweging tegen zijn borstkas. Daarna duwde hij hem met een enorme kracht met zijn gestoffeerde onderarm van zich af.

Er klonk een droog gekraak van de hondennek. Hij liet de hond los en liet het beest levenloos op de grond vallen.

De man bleef een moment staan. Hij had heel veel zin om zijn zwarte bivakmuts af te doen en een beetje af te koelen, maar hij wilde het risico niet nemen. Op dit moment was hij één met de duisternis, op een smalle spleet bij zijn ogen en een gat voor zijn mond na. Hij voelde zijn hart slaan, maar was niet bang geweest. Het gaf hem voldoening om naar de dode hond te kijken en te weten dat je nooit vergat waar je ooit zo lang op had getraind.

Aan de rand van de enorme tuin brandde een serie lampen bij wat een botenhuis moest zijn. De tuin was helemaal gesloten en omringd door bomen en struiken. De dichtstbijzijnde bureu woonden gelukkig op een flinke afstand, hoewel dat niet hoefde te betekenen dat niemand de herdershond had horen blaffen. Hij keek om zich heen. De lichten van het duidelijk heel exclusieve deel van het dorp, dat Sejs-Svejbæk

heette, glansden in de duisternis langs de oever en lagen als juwelen op de heuvel bij de versmalling.

Het meer aan het eind van de tuin heette Borre Sø. Met Silkeborg als basis, dat maar vijf kilometer verderop lag, was hij een paar dagen in de omgeving verbleven om grondige research te doen voordat hij in actie kwam.

Nu blafte de hond in elk geval niet meer. Hij pakte beide achterpoten vast en sleepte hem over het grasveld naar de luxueuze villa die in het donker lag. Hij liet de hond bij het terras los. Hij had de ideale plek gisteren al uitgezocht, toen hij in een gehuurde kano langs de oever was gevaren en de omgeving met zijn verrekijker had geobserveerd. Voor een grote raampartij stond een beukenboom die uitstekend geschikt was voor het doel.

Hij richtte zijn zaklantaarn op het raam. Het was een keuken. Geen keuken zoals hij die kende, maar een enorme keuken van staal en donker hout, met een flinke wijnkast.

De eigenaar van de villa, die Mogens Bergsøe heette, advocaat was en alleen woonde – voor zover hij wist – moest een enorm welgesteld mens zijn. Zelfs in de keuken hing kunst aan de muren. En hij had natuurlijk gezien dat de advocaat een Porsche Cayenne onder de carport had staan.

Hij pakte het opgerolde stuk touw uit zijn kleine zwarte rugzak. De strop had hij van tevoren gemaakt. Hij trok de hond naar de boom toe, deed de strop rond zijn nek en gooide het losse eind van het touw over een van de onderste, stevige takken. Daarna trok hij het zware hondenlijf omhoog. Toen hij tevreden was, sloeg hij het touw rond de stam en maakte er een knoop in.

Als advocaat Bergsøe vanavond, morgen of een andere dag thuiskwam, de Porsche onder de carport parkeerde en zijn deur van het slot deed om naar binnen te gaan en te ontspannen, ging hij misschien eerst naar de keuken. Misschien wilde hij een glas melk inschenken, een biertje pakken, of een boterham smeren.

Eén ding was in elk geval zeker. Als hij het licht aandeed, kon het hem niet ontgaan wat er achter het raam hing.

6

Met ingehouden adem observeerde hij hoe de ree over de modderige wissel dichterbij trippelde naar de plek bij het stroompje, waar het wemelde van de sporen.

Het was een kleine bok. Het was over een week pas toegestaan om te jagen, maar hij had besloten om dat gegeven te negeren. Hij had razende honger.

Hij zat doodstil in zijn schuilplaats, die bestond uit takken, wortels, en wat hij verder in elkaar had kunnen flansen. Hij lag twintig meter bij de drinkplaats vandaan.

Aan de voorkant van de schuilplaats zat een gat dat precies groot genoeg was om doorheen te schieten als de hoek goed was. En dat zou zo meteen gebeuren als de bok nog een meter verder liep. De wind was gaan liggen, dus hij had geen reden om zo verdomd wantrouwend te zijn.

Toch aarzelde hij, maar daarna deed hij nog een stap naar voren. Hij plaatste de nock van de pijl op de pees, maar wachtte. Nog een pas en het schot zou perfect zijn.

Een beetje zenuwachtig trippelde de bok nog een stukje naar voren en bleef één moment onbeweeglijk staan voordat hij begon te drinken. Hij spande de boog. De bok hief zijn kop en draaide zijn oren. Op het moment dat hij de pijl afschoot bewoog zijn gestrekte arm een stukje. De pijl schoot over het doelwit heen en verdween in het struikgewas. Net als de bok.

Hij was uit vorm. Het was veel te lang geleden. Hoe had hij zo naïef kunnen zijn om te denken dat hij de ontzettend moeilijke jacht met pijl-en-boog na zoveel jaar weer op zou kunnen pakken? Had hij echt gedacht dat zijn zintuigen voldoende scherp en zijn motoriek fijn genoeg zouden zijn voor deze vorm van jagen?

Hij was een dwaas die gewoon in een trein was gaan zitten en uit Kopenhagen was vertrokken. De natuur in. Met het naïeve idee dat alles

weer zoals vroeger zou zijn als hij hier eenmaal was. In de stilte. Diep in de bossen.

Het motregende in de dageraad. Gedurende de acht dagen sinds zijn aankomst had het min of meer onophoudelijk geregend. Het bos en rivierdal waren doornat van de regen en hij kon de stank van verrotting ruiken als hij de drassige gedeelten overstak door van bult naar bult te springen.

Hij bleef in zijn schuilplaats zitten en keek met een zucht naar zijn boog. Er was niets mis mee. Het was zijn eigen schuld. De boog was een compoundboog van High Country Archery. De pijlen waren speciaal gemaakt voor het doel en voorzien van een mechanische Innerloc-jachtpunt met drie messen. De boog en de pijl kostten duizenden kronen. Het was het laatste van waarde dat hij nog van zijn oude leven overhad. Waarom hij de uitrusting niet al lang geleden had ingewisseld voor whisky en wiet wist hij niet goed.

Hij trok de capuchon van het regenjack over zijn wollen muts, kroop uit zijn schuilplaats, hing de boog en pijlenkoker over zijn schouder en begon aan de terugweg. Hij liep op zijn oude rubberlaarzen die hij in het ruilstation van de recyclinglocatie in de Vermlandsgade had gehaald. Hij zorgde ervoor dat hij in de kleine waterloop liep. Die was maar vijf centimeter diep, had een redelijk vaste bodem, en vormde een begaanbare weg door het moeras en de wilgen en ondergroei die het terrein ondoordringbaar maakten.

Hij volgde de beek helemaal tot de monding van de Lindenberg Å. Het riviertje bevond zich zo hoog in het dal dat het werd geflankeerd door steile, met bos begroeide hellingen. Hierboven was de rivier nog niet groot en sterk. Het was eerder een zachte, kronkelende en snelstromende kleine bosrivier van twee tot drie meter breed. Op dit moment was het water bruin als chocolademelk. Als het ooit nog eens zou stoppen met regenen zou de rivier snel helder worden.

Hij herinnerde zich dat de Lindenberg Å werd gevoed door ontelbare kleine waterlopen en prachtig helder water had. In Rold Skov was elke bron geschikt om uit te drinken omdat al het water ontsprong uit de enorme ondergrondse kalklagen. Rold Skov was het bos van de bronnen.

Op de terugweg stopte hij meerdere keren langs de oever. Hij had de vorige avond weer haken geplaatst. Tien in totaal, allemaal vastgebonden aan een stok die hij in de natte bodem had gestoken. De eerste

negen keer haalde hij een slap stuk lijn binnen, rolde het op en stopte het in zijn zak. Het vissen was rampzalig slecht gegaan. Hij had alleen twee kleine beekforellen uit het door aarde gekleurde water kunnen halen. Toen hij thuis in de kelder een rekensom had gemaakt, had hij gerekend op een heel grote dagelijkse vangst. Het moest verdorie snel ophouden met regenen.

Hij haalde de laatste lijn binnen. Er zat een miezige beekforel aan de haak. Veel te klein. Maar gegeten zou hij worden. Hij stak het zakmes in de nek en liep verder naar huis.

Mr. White likte aan zijn neus. Eerst sliep hij te diep om het te merken, maar tijdens het wakker worden werd het hem duidelijk dat het zijn trouwste vriend was die hem op zijn gebruikelijke manier een voorzichtige wenk gaf dat het tijd was om wakker te worden.

Toen hij zijn ogen opendeed kreeg hij een laatste lik. Daarna draaide Mr. White zich om en keek onder het dekzeil vandaan naar buiten. Hij deed zijn ogen weer dicht en trok de deken over zijn hoofd. De regen roffelde onverbiddelijk op het dak. Hij verdroeg het niet langer. Het was 9 mei, het zou voorjaar moeten zijn, maar in plaats daarvan regende het onophoudelijk.

Hij was de hele nacht wakker geweest. Dat had geen bijzondere reden gehad, maar kwam gewoon door alles bij elkaar. Elke poging om in slaap te vallen was mislukt. Op deze manier was er geen verandering te bespeuren. De wijk Noordwest of Rold Skov – het patroon was hetzelfde. Daarom sliep hij zoals gewoonlijk tot laat in de ochtend.

Voordat hij was gaan slapen, had hij een blik gehaktballen in kerriesaus gedeeld met Mr. White. Het ontbijt had bestaan uit een handvol rijst en een halve gebakken beekforel voor allebei. Hij probeerde om heel gedisciplineerd te zijn met het voedsel. Het moest voldoende zijn tot de zon en de warmte kwamen.

Hij voelde de knagende honger opnieuw in zijn middenrif. Hij was erdoorheen geslapen. Het leven als vuilnisbaketer was extravagant geweest vergeleken met dit.

Het verraste hem niet dat de natuur genadeloos kon zijn. Hij had dat een paar jaar geleden in Alaska meegemaakt. Ook in het vroege voorjaar en ook tijdens een periode van aanhoudende en hevige neerslag in de vorm van sneeuw, hagel en regen. De wildernis bevatte alles wat je nodig had, wild en bessen, als je wist wat je moest doen. En dat wist hij.

Toch had hij meer dan een week honger geleden omdat alles mislukte.

Hij draaide zich weer om. Mr. White zat roerloos over het rivierdal uit te kijken. Hij lag op een eenvoudige brits van sparrenstammen die hij zo had geconstrueerd dat deze zich een stuk boven de aarde bevond om minder last van de kou te hebben. De brits was bedekt met een dikke laag sparrentakken met daarbovenop zijn oude slaapmat.

Ze waren nu vijf dagen in hun kamp. Na een paar dagen zoeken langs de hellingen in het bovenste deel van het rivierdal, waar Ersted Skov aan Vesterskov grensde, hadden ze de perfecte plek gevonden. Die lag aan de westkant, de kant van Ersted, en bestond uit een droge en stevige verhoging in de dalbodem.

Vanaf Skørping en Rebild waren ze in zuidwestelijke richting gelopen en waren ze de Hobrovej overgestoken die door de enorme bosgebieden heen liep.

Rold Skov strekte zich uit over een oppervlakte van ongeveer 80 vierkante kilometer of 8.000 hectare. Hij wist het een en ander over het bos uit zijn tijd in Aalborg, de rest had hij uit boeken terwijl hij had nagedacht in zijn kelderwoning in de wijk Noordwest.

Vijfzeventig procent van het bos was in particulier bezit. Verreweg het grootste deel was in het bezit van de drie landgoederen Lindenberg, Nørlund en Willestrup – de rest was in het bezit van de staat. Op dit moment bevonden ze zich op het terrein van Nørlund Gods. De eerste dagen hadden ze zich gered met een gebrekkig kamp tussen het onderhout terwijl hij voortdurend naar iets permanents op zoek was.

Ze hadden het nieuwe kamp opgeslagen bij een enorme omgewaaide boom. Het grote wortelnet van de eik had verankerd gezeten in het zand en de stenen van de morenebodem, en toen hij omviel had hij een grote kuil achtergelaten. Bovendien staken de wortels in de aarde, en het wortelstelsel verrees als een krachtige wand met een diameter van ongeveer tweeënhalve meter.

Het wortelstelsel deed aan één eind van de kuil dienst als gevel waar hij het legergroene dekzeil stevig aan had kunnen verankeren. Het was een van de goedkopere nylon dekzeilen die je voor een paar stuivers in elke bouwmarkt kon krijgen.

Aan de andere kant was het dekzeil aan een lange sparrenstam bevestigd. Hun overdekte schuilplaats was bijna drie meter breed en ongeveer vier meter lang. De brits was tegen de wortelmuur geplaatst voor de grootst mogelijke beschutting. Aan het andere eind van de zandkuil

bevond zich hun vuurplaats. Mr. White sliep op zijn eigen kleine slaapplek van sparrentakken naast hem.

Hij had de schuilplaats gecamoufleerd met al het materiaal dat karakteristiek was voor de drassige dalbodem, zoals wilgen en takken van jonge loofbomen en een paar berken, die met hun wit gespikkelde schors de camouflage compleet maakten.

Iemand met een normaal, ongetraind oog kon hun schuilplaats niet onderscheiden vanaf de top van de helling en bovendien was het terrein naar de Lindenberg Å zo onbegaanbaar dat het werd beschouwd als de meest ondoordringbare wildernis in het koninkrijk.

Als het maar zou stoppen met regenen.

Hij sloeg de deken opzij en ging rechtop zitten in zijn slaapzak. Hij had bijna al zijn kleding aan. De regen en de wind boden de normale mildheid van mei het hoofd.

Zijn maag knorde luid. Er lag een lege whiskyfles onder zijn slaapplek, een driekwart liter Burke & Barry-*slave-scotch*. Zelfs die had hij gerantsoeneerd. Hij had er een hele week mee gedaan. Er zat nog één fles in de rugzak. Samen met het kleine zakje met vloeitjes en wiet van Christiania vormde het zijn aan zichzelf voorgeschreven geneesmiddelenvoorraad. Hij wist niet wat hij moest beginnen als de voorraad op was. Misschien was dat in werkelijkheid de grootste uitdaging – de enige vraag die zijn terugtrekken in het bos werkelijk opriep. Zou hij het overleven? Of zou hij eraan onderdoor gaan?

Zijn maag knorde opnieuw en hij had het koud. Vroeger was hij nooit ziek geweest, maar in Noordwest was hij meerdere keren ziek geweest.

Langzamerhand begon een plan vorm te krijgen in zijn hoofd. Zodra de schemering inviel ging hij een lange tocht maken.

De serie vergaderingen in Kopenhagen was uitgelopen. Om te beginnen had hij de vergadering van de Wamberg-commissie te kort ingeschat. Die had bijna een uur langer geduurd, wat ongekend was. Daarom was het avond voordat Mogens Bergsøe de villa in de Midden-Jutlandse merenidylle bij Sejs-Svejbæk naderde.

Hij had één overnachting in de hoofdstad gehad. Zoals gebruikelijk in hotel Copenhagen Admiral in de Toldbodgade. Hij hield van het oude havenpakhuis en de zorgvuldige metamorfose ervan.

Hermann, de herdershond, kon zichzelf redden. Hij had meer dan genoeg voer en water gekregen en had het naar zijn zin in de hondenkennel die hij had laten bouwen toen Jytte was verhuisd.

Hij stuurde de Cayenne de inrit op en zag in zijn achteruitkijkspiegel twee koplampen vlak achter hem. Dat was zijn lijfwacht.

De man, die officieel geen naam had, maar akkoord was gegaan met de roepnaam ‘Madsen’, volgde hem al langere tijd als een schaduw.

De woning was donker. Alleen de lampen voor het huis, die waren aangesloten op een timer, brandden, en hij zag licht bij de hondenkennel. Alles was zoals het moest zijn. En toch... Hij miste Jytte. Het huis was leeg zonder haar. Hij had geen flauw idee waarom alle oudere vrouwen met een zekere artistieke aanleg – groot of klein – nadat ze zestig waren geworden ineens aan een losmakingsproces begonnen. Alleen om hun droom te kunnen waarmaken en zichzelf te leren zijn. Jezus, voor dat soort flauwekul was het toch te laat?

Nu woonde ze in een klein appartement in Silkeborg en had ze haar atelier op een binnenplaats in een kunstenaarscollectief van rijpe vrouwen die leerden zichzelf te zijn. Jytte maakte glasmozaïeken zonder dat ze daar een bijzonder talent voor had.

Ze waren nog steeds heel goede vrienden en gingen samen naar het theater, de opera en jazzavonden. Hij had gedacht dat haar idee-fixe

snel voorbij zou zijn, maar inmiddels woonde ze al langer dan een jaar op zichzelf. Dwaze vrouw.

Hij parkeerde, stapte uit en deed de auto met een druk op de afstandsbediening op slot.

‘Ga mee,’ zei hij tegen de lijfwacht, waarna hij het tegelpad opliep en de achterdeur van het slot deed. ‘Ik zal je de lekkerste salami ter wereld laten proeven. En misschien kunnen we een biertje voor het slapengaan nemen?’

Hij deed het licht in de gang aan en liep de keuken in, waar hij de lamp boven de grote tafel aandeed.

‘Ga zitten, Madsen,’ mompelde hij. ‘Ik ga even naar buiten om bij Hermann te kijken. Ik ben zo terug.’

Bergsøe verstijfde op het moment dat hij zich omdraaide. Hij bleef midden in de keuken staan met zijn ogen strak op het grote raam gericht.

Een seconde later was de lijfwacht met één sprong bij hem. De man trok zijn wapen terwijl hij de advocaat op de vloer duwde en opdracht gaf om dekking te zoeken.

Er gebeurde niets. Er was geen geluid te horen. Alleen het grote silhouet dat zo stil in de beukenboom achter het keukenraam hing. Volgende verlicht zodat het niet over het hoofd gezien kon worden.

Ze bleven met hun rug tegen de keukenkastjes op de vloer zitten. Even later ging zijn mobiel. Het was een mannenstem die Engels met een krachtig accent sprak. Hij luisterde aandachtig.

‘Go to hell!’ riep hij woedend terwijl de hand waarmee hij zijn mobiel vasthield trilde.

‘That is a stupid answer, Mr. Bergsøe. I will...’

‘I said: Go to hell!’

Hij verbrak de verbinding en gooide de mobiel van zich af.

8

De vollemaan begeleidde hen bereidwillig. Hij schatte dat ze zo'n zes tot zeven kilometer hadden afgelegd. Nu waren ze dicht bij hun bestemming.

Ze liepen over de Hobrovej in noordelijke richting. Telkens als hij een paar koplampen dacht te zien, trok hij Mr. White meteen met zich mee in de bosrand, ging op zijn hurken zitten en sloeg zijn armen om de hond heen om zijn witte vacht te verbergen, die net een reflector in de duisternis was. Dat deed hij omdat hij het liefst onzichtbaar wilde zijn.

Bij Vælderskoven hield hij rechts aan. Hij trok de hond dicht tegen zich aan toen ze de inrit naar hotel Rold Storkro op liepen.

'Mr. White, hier moeten we voorzichtig zijn. Blijf heel dicht bij me.'

Er waren veel lampen en verlichte ramen, en hij verstopte zich razendsnel achter een hek toen hij een autoportier hoorde dichtslaan. Hij liet de auto passeren en liep verder naar het hotel. Voor het gebouw lag een minigolfbaan, daarna volgden de entree en een overdekt deel met statafels en een aantal gasten.

Hij stond verstopt achter een boomstam en gedroeg zich zoals zijn trouwe makker ook altijd deed. Hij snoof de koele avondlucht enthousiast op in de hoop dat zijn neus een geurspoor zou opvangen dat hem naar hun bestemming zou leiden: de keuken. Dat gebeurde echter niet en hij liep in een grote boog rond het gebouw naar de achterkant van het hotel.

Toen hij de vuilnisbakken zag, twijfelde hij niet. Nu hoefden ze zich alleen maar te verschuilen en op de uitkijk te staan.

Pas nu besepte hij dat hij zich misschien had vergist. De gedachte aan een koude, kleverige saus met aardappel- en vleesrestanten bezorgde hem geen water in de mond. Maar ergens moest het keukenpersoneel het overschot aan eten weggooiden, of eetbare restanten die de gasten niet zouden eten. Hij moest alleen geduld hebben.

Het duurde geruime tijd voordat een jonge man naar buiten kwam en twee plastic tassen in de verste vuilnisbak gooide. Hij was er meteen bij. In het schijnsel van de zaklamp bekeek hij de inhoud. In de eerste zak zaten aardappelschillen. In de tweede zaten lege blikken waarin gepelde tomaten hadden gezeten. Hij scheen in de vuilnisbak. Er was niets wat hem aanstond.

De expeditie naar het hotel-restaurant was een ontzettend krankzinnig idee geweest. Net zo krankzinnig als hun reis naar deze plek in de eeuwige regen.

Achter hem ging de deur plotseling open en hij klapte het deksel geschrokken dicht. Er stond een slanke gedaante in de verlichte deuropening, een vrouw.

‘Oeps!’

Haar uitroep bleef in de lucht hangen. Ze was waarschijnlijk net zo verbaasd als hij.

‘Wat doe je daar in godsnaam?’ riep de vrouw nadat ze een paar stappen naar voren had gedaan, wat hem in staat stelde om de contouren van haar gezicht te onderscheiden. Ze was jong, begin twintig.

Hij zocht nog steeds naar de juiste woorden om te zeggen. Hij was het niet gewend om met iemand te praten. De laatste met wie hij had gepraat, was een oude man die hij overeind had geholpen nadat hij was gevallen met zijn fiets. Ze hadden een paar zinnen gewisseld. Dat was maanden geleden geweest, om precies te zijn net na Nieuwjaar.

Nee. Hij was het niet gewend om met iemand te praten. En al helemaal niet met een vrouw. Hij had alleen belangstelling voor Mr. White.

‘Niets...’

Op hetzelfde moment hoorde hij hoe dwaas het klonk. Hij trok zijn pet verder over zijn voorhoofd naar beneden.

‘Zoek je tussen ons afval? Ben je echt tussen het keukenafval aan het zoeken?’ De vrouw klonk oprecht verbaasd.

‘Tja...’

‘Krijg nou wat.’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Is dat je hond?’

Hij knikte.

‘Hoe heet hij?’

‘Mr. White.’

Ze liep naar hem toe en bestudeerde hem zorgvuldig en schaamtelos in het licht van de open deur.

‘Heb je honger?’

‘Een beetje,’ mompelde hij.

‘Dat moet je inderdaad wel hebben. En de hond ook?’

Hij knikte.

Ze observeerde hem opnieuw. Daarna zei ze: ‘Goed dan. Hier buiten vind je niets wat het waard is om te eten. Wacht, dan haal ik iets. Eet je het hier op of neem je het mee naar huis?’ Ze lachte.

‘Ik neem het liever mee. Dat is aardig van...’

Ze was alweer verdwenen. Ze klonk pittig. En ze had een mooie glimlach. Zou ze hem verraden? Nee, dat zou ze niet doen. Ze zou weer naar buiten komen.

Er ging geruime tijd voorbij, misschien tien minuten. Ze had de deur op een kier laten staan. Hij zei tegen zichzelf dat het razend druk in de keuken moest zijn, dus was het moeilijk voor haar om weer naar buiten te komen. Ineens hoorde hij haastige voetstappen op de tegelvloer van de keuken en niet veel later stond ze weer in de deuropening. Glimlachend. Ze hield hem een grote plastic tas voor.

‘Alsjeblieft, hertenstoofsotel... de specialiteit van het huis, dit is vanavond overgebleven. Het moet voor jullie allebei genoeg zijn. Ik heb het in een paar aluminiumfoliebakjes gedaan.’

Hij pakte de zware zak aan en beantwoordde haar glimlach.

‘Hartelijk bedankt, dat is heel vriendelijk van je.’

‘Geen dank. Er zit trouwens ook wat bestek bij. Oude rommel, je mag het houden.’

‘Dank je.’

‘Wat doe je hier eigenlijk, zo midden in niemandsland?’ Ze spreidde haar armen vragend.

‘Ik... we... zijn onderweg. Naar een andere plek.’

‘Ben je een vagebond? Een landloper?’

‘Nee, dat ben ik niet.’

‘Dakloos?’

Hij haalde zijn schouders op en schraapte zijn keel.

‘Niet echt dakloos, onderweg zoals ik al zei. Naar Aalborg.’

‘Aalborg? Oké... Mag ik hem aaien?’ Ze ging op haar hurken zitten.

‘Zeg eens hallo, Whitey.’

De hond kwam voorzichtig dichterbij en liet zich aaien.

‘Hij is lief, en mooi. Luister... We hebben het razend druk met opruimen. Ik moet terug.’

‘Natuurlijk.’ Hij stak zijn hand uit en ze pakte hem zonder te aarzelen vast. ‘Heel hartelijk bedankt.’

‘Niets te danken. Goede reis en eet smakelijk.’